

*500 Aniv. del naixement
(Saragossa 1517)
d'Antoni Agustí Albanell
Arquebisbe de Tarragona
(1577-1586)*

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 3
Març de 2017**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

3

Tarragona, març de 2017
3a època. Núm. 516

Secció oficial

Arquebisbe

Homilia a la Catedral, tot celebrant els 50 anys del Col·legi de Sant Pau
apòstol, de Tarragona.....75

Als Quatre Vents

645. La vida consagrada.....77

646. Mans unides, Mans amigues.....78

647. Per què ens atrau Lourdes?.....79

648. La cendra, gest d'humilitat.....80

Activitats pastorals de l'arquebisbe durant el mes de febrer.....81

Secretaria General i Cancelleria

Acord del Consell Episcopal sobre les sol·licituds d'ajut del Fons Comú
Diocesà per un valor superior a la meitat del cost total d'una obra o
intervenció.....84

Museu Diocesà

Informe de l'any 2016.....84

Secció documental

Francesc, Papa

Missatge per a la Quaresma 2017.....90

Missatge per a la Jornada Mundial de Pregària per les vocacions 2017
(Diumenge IV de Pasqua, 7/5/2017).....93

Missatge per a la 32a Jornada Mundial de la Joventut.....96

Audiències generals "L'Esperança cristiana"

9. El casc de l'esperança (1Te 5,4-11).....	101
10. L'esperança, fons del consol recíproc i de la pau (1Te 5,12-22)	102
11. L'esperança no defrauda (cf. Rm 5,1-5).....	104

Defuncions

Mn. Joan Llort i Badies, pvre.	106
Mn. Joan Josep Bladé i Bladé, pvre.	107

(36p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona
Portada: Armoria de l'Arquebisbe Antoni Agustí Albanell, en el 500 aniv. (Cúpula del Santíssim).
Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958
Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona
Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

HOMILIA

de 1 de febrer de 2017 a la Catedral, tot celebrant els 50 anys del Col·legi de Sant Pau apòstol, de Tarragona

Fets dels Apòstols 9,1-22; Salm 116; Mc 16,15-18

Benvolguts preveres concelebrants i diaques. Autoritats. Comunitat educativa del Col·legi Sant Pau de Tarragona: equip directiu, professors, personal no docent, alumnes i exalumnes. Molt estimats tots en el Senyor.

El primer que hem de fer és donar gràcies a Déu per tots els dons i gràcies que, al llarg d'aquest cinquanta anys, ens ha concedit mitjançant la tasca formativa i de servei. Durant aquest mig segle, el Col·legi Sant Pau Apòstol ha anat creixent. Les aules han estat testimoni del treball i del creixement humà i espiritual de moltes generacions de tarragonins i tarragonines, a més de persones de molts altres indrets de la nostra província.

I en segon lloc, vull donar les gràcies a tots vosaltres, que porteu endavant el Col·legi, però també de manera especial a tots els qui al llarg d'aquests 50 anys hi han treballat per educar una generació rere una altra. Voldria també recordar a tots els que ja han traspassat a la casa del Pare, i de manera especial el cardenal Benjamín de Arriba i Castro, que va ser el fundador del Col·legi, així com l'arquebisbe Joan Martí i Alanís, el seu primer director: estic segur que ells són ara els nostres intercessors davant Déu.

Voldria aprofitar aquest esdeveniment tan important per dir-vos algunes coses sobre les finalitats de les nostres escoles diocesanes.

En primer lloc, convé agrair el magnífic servei que aquesta escola ha fet i fa a la nostra societat. L'Església sempre s'ha sentit compromesa amb l'educació en tots els seus nivells. Les escoles d'inspiració cristiana han contribuït a impartir una bona educació a les generacions successives i a l'ensenyament de les veritats de la fe, promovent el respecte i la dignitat de la persona humana i desenvolupant el caràcter moral dels seus estudiants. El seu gran nivell acadèmic i el seu èxit en la preparació dels joves per a la vida han brindat un servei a tota la societat.

Com altres institucions educatives, les escoles com la nostra transmeten coneixements i promouen el desenvolupament humà dels seus estudiants. Això no obstant, com ho subratllava el concili Vaticà II ara ja farà més de 50 anys, l'escola d'inspiració cristiana, la que dèiem escola catòlica, fa una mica més: «La seva característica pròpia és crear un espai de comunitat escolar animat per l'esperit evangèlic de llibertat i de caritat; d'ajudar els joves a fi que amb el desplegament de la pròpia persona també creixin pel camí de la

nova criatura que han esdevingut pel baptisme; i d'encaminar tota la cultura humana en darrera instància al missatge de la salvació, de manera que el coneixement que els alumnes gradualment adquireixen del món, de la vida i de l'home sigui illuminat per la fe» (Declaració sobre l'educació cristiana de la joventut, n. 8).

La missió d'aquesta escola ha estat i és la formació integral dels estudiants, perquè desenvolupin totes les dimensions de la persona: física, intel·lectual, moral i espiritual, i perquè també, lliurement, siguin fidels a la seva condició de deixebles de Crist i, com a tals, puguin treballar efectivament per l'evangelització de la cultura i pel bé comú de la societat.

L'educació cristiana no sols procura comunicar coneixements i fets, sinó que també vol transmetre una visió de la vida coherent i completa, amb la convicció que les veritats contingudes en aquesta visió fan lliures els estudiants, en el sentit més profund de la llibertat humana.

El desafiament més gran que ha d'afrontar avui l'educació d'inspiració cristiana, i la contribució millor que pot donar si és autènticament catòlica, consisteix a retornar a la cultura la convicció que els éssers humans poden comprendre la veritat de les coses i que, en fer-ho, poden conèixer els seus deures amb Déu, amb ells mateixos i envers el seu proïsme.

L'educador cristià, quan afronta aquest desafiament, ha de tenir presents les paraules de Crist: «Si us manteniu fermes en la meua paraula, realment sereu deixebles meus; coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures» (Jn 8,31-32). El món contemporani té necessitat urgent del servei d'institucions educatives que donin suport i ensenyin la veritat, «valor fonamental sense el qual desapareixen la llibertat, la justícia i la dignitat de l'home» (Ex corde Ecclesiae, 4).

Educar en la veritat, en la llibertat autèntica i en l'amor evangèlic constitueix l'essència de la missió de l'Església. En un clima cultural en què sovint es considera que les normes morals són qüestions de preferència personal, les escoles catòliques ocupen un paper vital en la guia de les generacions més joves, perquè compreguin que la llibertat consisteix sobretot a ser capaços de respondre a les exigències de la veritat (cf. Veritatis splendor, 84).

Hem llegit la conversió de sant Pau. Saule, com és deia abans de la conversió, era molt valent, no tenia por, era capaç de donar la cara per tot allò que considerava just. Per això perseguia sense descans aquells primers cristians. Saule creia que tenia raó. No sabia que estava corrent contra la veritat. Estava cec. I va ser un dia com qualsevol altre que Saule, anant a Damasc seguint els cristians, es va trobar amb Jesús. I va canviar la seva vida. Va deixar de ser Saule i va passar a ser Pau, sant Pau, perquè va saber mirar en el seu cor i descobrir el veritable ideal a seguir: Jesucrist.

Basant-se en el que veuen i escolten, els estudiants haurien de prendre més consciència de la dignitat de tota persona humana i assimilar gradualment els elements decisius de la doctrina social de l'Església i de la seva sollicitud pels pobres.

Vull encoratjar-vos a tots, professors i professores i altre personal no docent que desenvolpeu el vostre treball en aquest centre, a continuar treballant amb empena i il·lusió per a formar els nostres joves en el treball ben fet, en les virtuts humanes i cristianes, i a fer-ho amb el mateix esperit dels qui van començar amb molta il·lusió aquest centre educatiu i els que l'han engrandit al llarg d'aquests primers 50 anys.

Acabo unint-me de tot cor a les celebracions dels vostres 50 anys i animant-vos a aprendre de Jesús. Que la gegantina figura de sant Pau sigui un model per a tots vosaltres en aquest afany d'educar en els valors de l'humanisme cristià als vostres alumnes.

Us encomano de tot cor a la Mare de Déu, que ella us faci molt amics del seu fill Jesucrist i us protegeixi en el camí de la vostra vida. Pregueu també vosaltres per mi.

Escrits setmanals “Als quatre vents”

645. LA VIDA CONSAGRADA

5 de febrer de 2017

Una de les fundacions de santa Teresa de Jesús va ser a Medina del Campo. El que no sabia és que la casa que li van donar per a instal·lar-hi el convent estigués tan en ruïnes, tant és així que la primera nit va haver de deixar el sagrari al portal. Això sí, custodiat per homes, encara que ella confessa que va passar la nit mirant per la finestra per assegurar-se que el Santíssim estava ben protegit contra possibles profanacions. A continuació, la Santa narra que es va anar restaurant la casa i les vocacions van començar a trucar a la porta.

Cinc segles més tard, el problema no són les cases, sinó les vocacions, fins al punt que molta gent es qüestiona si avui té sentit la vida religiosa.

L'any passat el papa Francesc va respondre de manera afirmativa a aquesta pregunta mitjançant la constitució apostòlica *Vultum Dei quaerere*, sobre la vida contemplativa femenina. Amb les adaptacions convenients és un document útil per a totes les formes de vida contemplativa i a ell m'atinc en aquest diumenge dedicat a la vida consagrada.

Des dels primers segles l'Església ha manifestat gran estima als homes i dones que, dòcils a la crida, han escollit seguir Crist «més de prop». La seva presència l'ha valorat com a llum en el canelobre que illumina la meta cap a la qual la comunitat eclesial s'encamina, «amb la mirada fixa en la recapitulació de tot en Crist, i prenunciant d'aquesta manera la glòria celestial».

¿Què seria de l'Església sense vosaltres —es pregunta el Papa— i sense tants que viuen a les perifèries del que és humà i actuen a l'avantguarda de l'evangelització? I afegeix: «De la mateixa manera que el mariner quan és en alta mar necessita el far que indiqui la ruta per arribar a port, així el món us necessita a vosaltres.»

El Papa sap en quin món vivim: «Avui dia moltes persones no saben resar. Molts no en senten la necessitat o redueixen la seva relació amb Déu a una súplica en els moments de prova, quan no saben a qui dirigir-se.»

Les persones consagrades són la veu orant dels qui no resen; pregunten per tots amb els seus llavis i amb el lliurament de les seves vides. Així les veig jo, i en elles em sostinc per a la meva tasca com a arquebisbe. Sento la seva gran força espiritual i els demano que continuïn donant suport a les vocacions sacerdotals, a la pau en el món començant per la pau a les famílies, i que els cristians ens sentim cridats a la caritat amb els més necessitats. Enmig d'un ambient fred, són el foc que escalfa la llar.

646. MANS UNIDES, MANS AMIGUES

12 de febrer de 2017

La República Democràtica del Congo, Filipines, Haití... són tres països de tres continents que tenen en comú la inseguretat i la fam. D'ells es parla a la darrera revista de Mans Unides, com es podria parlar d'altres. Són una mostra de la geografia del dolor que tan profundament coneixen les persones que impulsen des de fa anys aquesta organització de l'Església dedicada a campanyes contra la fam.

Al Congo està treballant a la zona de Kiela Balanda, propera a la frontera amb Zàmbia. Les seves dones tenen un índex d'analfabetisme del 85%; els homes del 65%. Només hi ha electricitat a la missió catòlica, i dels seus trenta-dos pobles només quatre tenen aigua potable.

A Filipines Mans Unides coopera amb la població de la regió de Mindanao, castigada des de fa quatre dècades per la violència humana i les catàstrofes naturals. La ciutat de Zamboanga ha passat de tenir 200.000 habitants a un milió per l'èxode rural. Les necessitats són enormes.

Haití és el país més pobre d'Amèrica i, a dins seu, l'illa Tortuga és la regió més pobra d'Haití. El 90% dels seus 45.000 habitants viuen en pobresa extrema. L'únic hospital existent no té quiròfans. La majoria de gent se'n va al llit amb gana.

M'he estès en aquests exemples perquè a vegades oblidem que les idees abstractes —Tercer Món, països subdesenvolupats, etc.— tenen una plasmació concreta. Els que no ho oblidem són els missioners i els voluntaris de tantes organitzacions benèfiques. Són els qui coneixen els pobres, les seves cases, les seves necessitats i angories i intenten posar-hi remei.

Mans Unides va sobre el terreny fins a la zona, el poble i la família. Al mateix temps ens enfronta a una realitat universal: 800 milions de persones pateixen fam al món, i denuncia que, mentrestant, un terç dels aliments que es produeixen a la Terra, acaben a les escombraries. Aquesta dilapidació, sobretot a Europa i Amèrica del Nord, és un escàndol.

Què podem fer nosaltres? No deixar-nos vèncer per la magnitud del problema ni lliurar-nos a la passivitat. És cert que les persones han de sortir del subdesenvolupament per elles mateixes, i algunes ja ho han fet, però per a això necessiten una mà amiga que les ajudi.

Mans Unides és aquesta mà generosa de qui no passa de llarg o s'accontenta a entonar lamentacions. Sou l'orgull de l'Església i una benedicció per a les societats més necessitades.

647. PER QUÈ ENS ATRAU LOURDES?

19 de febrer de 2017

Elizabeth Ficocelli és una periodista americana que es va proposar escriure un llibre que respongués a aquesta pregunta: Per què Lourdes continua atraient multituds? El resultat va ser *Font of Faith, Hope and Charity*.

La periodista pensava que tothom a Lourdes entendria l'anglès, però tot i la sorpresa que es va emportar, va poder fer nombroses entrevistes i va concloure: «Hi ha molts factors que atrauen la gent a aquest racó del Pirineu, fins i tot travessant oceans i continents. Certament, es manté l'esperança de miracles físics, com ha passat des dels primers dies de les aparicions. Això s'evidencia en el nombre de pelegrins amb malalties i discapacitats físiques que visiten la capella cada any —més de 70.000— i en els 100.000 voluntaris que viatgen amb ells per assistir-los durant el seu pelegrinatge.

Menys visibles, però no menys importants, són els pelegrins que van a Lourdes esperant un guariment mental i emocional. Això pot incloure la curació de la depressió, de la malaltia bipolar i de les addiccions de qualsevol tipus.

I per descomptat, la gent també se sent atreta per Lourdes per motius espirituals. Alguns vénen per agrair favors que se'ls han concedit. Altres hi van per respecte a la Mare de Déu i als missatges d'oració i de penitència que va comunicar a la gruta.

La periodista mateixa s'inclou en aquest últim grup, ja que es va veure sorpresa per la conversió espiritual que va experimentar al Santuari en diferents moments commovedors: «les processons, la baixada als banys i en fer una confessió profunda i sentida».

Ficocelli mai no havia estat al Santuari. Va acudir-hi convidada per una organització de voluntaris nord-americans de la Mare de Déu de Lourdes. De manera semblant és com arriben a aquest enclavament marià persones de tot arreu, gràcies al que entre

nosaltres és l'Hospitalitat, la finalitat de la qual és l'organització de pelegrinatges buscant amb ells créixer en la fe a Jesucrist i la devoció a la Mare de Déu.

Els qui s'aproximen a aquest lloc de gràcia, en la qual la Mare de Déu es va donar a conèixer a Bernadette, i es prosternen davant la gruta, mai no tornen a casa com abans. Milloren en els seus cossos o en les seves ànimes, tant si són malalts com els que tenen cura d'ells en els seus trasllats i allotjaments.

Aquesta és també l'experiència de les meves innumbrables visites a aquest santuari abans i després de ser arquebisbe. Per tot això acompanyo malalts i voluntaris amb la pregària i els meus millors desitjos en els dies del pelegrinatge diocesà, enguany del 8 al 12 de juliol de 2017.

648. LA CENDRA, GEST D'HUMILITAT

26 de febrer de 2017

«Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli», diu el sacerdot en imposar la cendra sobre els nostres fronts. La cendra simbolitza la mort i el que res no val, perquè caiguem en el compte que «pols ets i en pols et convertiràs», tal com diu la fórmula antiga.

No és que l'Església vulgui espantar-nos un cop l'any. El que vol és convidar-nos a posar ordre en les nostres preferències perquè allò que és permanent ho valorem més que allò que és caduc; l'amor etern, més que la satisfacció momentània, i anteposem la humilitat a la supèrbia i la caritat a l'orgull. En una paraula, que ens convertim.

Hi ha conversions famoses, com la de sant Agustí, arrossegat a desgrat cap a la veritat gràcies a les pregàries de la seva mare i als sermons de sant Ambròs. O la de sant Ignasi de Loiola, que postrat al llit per raó de les seves ferides de soldat, llegeix amb desgana els pocs llibres que li presten i van calant en la seva ànima les lliçons de grans sants, com Francesc i Domènec.

Però el més habitual és que les conversions es produeixin per contacte, com una grip feliç i contagiosa. Així es va expandir l'Església des dels seus començaments a partir dels Apòstols i va aconseguir arribar als límits de l'Imperi romà. I així va arribar el cristianisme a les fredes terres del nord d'Europa, a les càlides regions equatorials i a tots els continents.

Aquest any l'1 de març és Dimecres de Cendra, celebració mòbil que marca el començament de la Quaresma. És un dia en el qual està establert que es faci dejuni i abstinència, pràctiques que alguns consideren retrògrades, però que són vàlides si se les veu en el seu veritable sentit: preparar-se per a un temps de penitència i conversió, els quaranta dies que precedeixen la Setmana Santa, la passió, mort i resurrecció de Jesucrist.

No és temps de tristesa, perquè el final d'aquest camí és un esclat d'alegria: la resurrecció de nostre Senyor Jesucrist!

El novel·lista Ignasi Agustí va titular la seva sèrie narrativa La cendra va ser arbre. És cert, en l'ordre natural primer és l'arbre i després la cendra, però en la celebració que fa l'Església vam començar imposant la cendra i vam acabar adorant l'arbre de la creu, un arbre del qual estan pendents els fruits de misericòrdia que ens alimenten cada dia.

Sigui benvingut el Dimecres de Cendra, no com enterrament de les emocions del carnestoltes, sinó com gest d'humilitat en què ens traiem la careta per veure Déu i els nostres germans.

Febrer : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Dimecres 1

- A Tiana, presideix la segona jornada de la 221a reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense.
- A la tarda, a la Catedral, celebra l'eucaristia d'acció de gràcies amb motiu del 50è aniversari del Col·legi Sant Pau Apòstol de Tarragona. A continuació, al Seminari, presideix l'acte de presentació del llibre Col·legi Sant Pau Apòstol: 50 anys educant el talent, construint el futur, commemoratiu d'aquest esdeveniment.

De dijous 2 a dissabte 4

- A Madrid, participa en les LVI Jornades nacionals de vicaris i delegats d'ensenyament, organitzades per la Comissió episcopal d'ensenyament i catequesi de la CEE.

Dissabte i diumenge 4 i 5

- A la tarda, un cop retornat de Madrid, rep la visita de Mons. Vincent Harolimana, bisbe de Ruhengeri (Rwanda). L'endemà al matí, a la Catedral, celebra amb Mons. Vincent Harolimana la missa conventual en la Jornada diocesana de la vida consagrada.
- A la tarda, al teatre Àngel Guimerà del Vendrell, assisteix a la representació d'Els Pastors del Vendrell.

Dilluns 6

- Al matí, al monestir de Santa Clara de Reus, presideix l'acte d'elecció de la nova mare abadessa.
- A la tarda, a l'església parroquial de la Immaculada Concepció de l'Espluga Calba, presideix la missa exequial en sufragi de Mn. Joan Llord Badies.

Dimarts 7

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 373 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

- Al vespre, al Seminari, assisteix a la conferència «Terra Santa, el cinquè evangeli. Com viuen aquesta realitat els cristians d'allí?», a càrrec de Bashar Fawadleh, rector de la Parròquia llatina de Bet-Sahur (Camp dels Pastors-Betlem) i responsable de la pastoral de joves del Patriarcat llatí a Palestina.

Dijous 9

- A la tarda, a Barcelona, presideix la reunió mensual de delegats d'ensenyament de les diòcesis amb seu a Catalunya (SIERC).
- Al vespre, al Seminari Major Interdiocesà, celebra l'eucaristia amb l'equip rector i els joves i és convidat a sopar amb ells.

Divendres 10

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió del patronat de la Fundació Sant Fructuós.
- A la tarda, a l'església de Sant Antoni de Pàdua, celebra l'eucaristia d'inici de la 58a campanya de Mans Unides.

Diumenge 12

- Al matí, a Pradell de la Teixeta, fa la visita pastoral a la Parròquia de Santa Maria Magdalena: visita una malalta, celebra la missa estacional durant la qual administra el sagrament de la confirmació i és convidat a dinar.
- A la tarda, es reuneix amb el grup de Vida Creixent, visita dos malalts i celebra la missa estacional amb motiu de la visita pastoral a la Parròquia de la Nativitat de la Mare de Déu de la Torre de Fontaubella.

Dilluns 13

- A la tarda, al seu despatx oficial, presideix la signatura del conveni de col·laboració entre l'AHAT i l'Ajuntament de Vallbona de les Monges per a la digitalització del fons documental de les parròquies de Santa Maria de Vallbona i de Sant Llorenç de Rocallaura.

Dimarts 14

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 374 del Consell Episcopal. A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dijous 16

- Visita la casa Mare de Déu de Misericòrdia de la Comunitat del Cenacle al Mas d'en Lluc.

Divendres 17

- Al matí, visita el Col·legi Turó.
- A la tarda, a Valls, presideix l'acte institucional d'inauguració del 8è Congrés de Confraries de Setmana Santa de Catalunya i assisteix a la primera ponència.

Dissabte 18

- Al matí, a la sala d'actes de l'Hospital Sant Joan de Reus, presideix la jornada diocesana de formació organitzada per la Delegació diocesana de pastoral de la salut.
- A la tarda visita mossens malalts.

Diumenge 19

- A l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Valls, presideix l'eucaristia dominical amb motiu de la clausura del 8è Congrés de Confraries de Setmana Santa de Catalunya.
- És convidat a dinar amb els membres de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Tarragona.

Dilluns 20

- A la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la jornada diocesana de formació permanent de preveres i diaques.

Dimarts 21

- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dijous 23

- A la Parròquia de Sant Salvador de Tarragona, administra el sagrament de la confirmació.

Divendres 24

- Al migdia, al Seminari Menor, en ocasió dels exercicis espirituals per al clergat diocesà, celebra l'eucaristia i comparteix el dinar amb els mossens.

Dissabte 25

- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Vicent Màrtir de Castellvell del Camp celebra la missa exequial per l'etern repòs de Mn. Joan Josep Bladé.

Diumenge 26

- Al matí celebra la missa estacional de la visita pastoral a l'església de la Mare de Déu de la Mercè d'Escaladei i participa en l'assemblea parroquial.
- Al migdia, a Poboleda, celebra la missa estacional de la visita pastoral a la Parròquia de Sant Pere. A continuació és convidat a dinar i visita la Penya Barcelonista.

Dilluns 27

- Comença la visita pastoral a la Parròquia de Santa Maria de Falset: visita malalts, manté una reunió amb els consells parroquials de pastoral i d'economia i manté una trobada amb els agents de pastoral: Càritas, catequistes, pastoral de la salut, litúrgia, etc.

Dimarts 28

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 375 del Consell Episcopal.
- A la tarda, continua la visita pastoral a Falset: celebra l'eucaristia a la Residència Les Vinyes i visita alguns residents. Visita un malalt i visita la comunitat de Carmelites de la Caritat Vedruna, amb les quals celebra les vespres, i és convidat a sopar amb elles.

Secretaria general i Cancelleria

CONSELL EPISCOPAL

Acord sobre les sollicituds d'ajut del Fons Comú Diocesà per un valor superior a la meitat del cost total d'una obra o intervenció.

El Consell Episcopal, en la seva reunió n. 373, del dia 7 de febrer de 2017, ha pres el següent

ACORD:

En tots els casos de sollicitud d'ajut del fons comú diocesà en què l'import demanat sobrepassi la meitat del cost total de l'obra o de la intervenció, l'Arquebisbat demanarà dos pressupostos més per a valorar i intervindrà en l'adjudicació de l'obra.

Rosalía Gras Minguella
Secretària general i cancellera

Tarragona, 7 de febrer de 2017

Museu Diocesà de Tarragona

INFORME

Any 2016

I. Marxa del museu

◇ Instal·lacions. Sales d'exposició

- L'any 2016 es va procedir a instal·lar a la primera sala de pas una pintura a l'oli sobre tela amb el Martiri de sant Fructuós a la foguera, obra atribuïda al pintor Josep Juncosa (segle XVII). Aquesta pintura es va restaurar al Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya. S'ha comptat amb una subvenció de la Generalitat per a la restauració de

l'obra i amb un ajut econòmic de la Fundació Privada Mútua Catalana per a la instal·lació.

- En el mes de desembre de 2016 es va procedir a la reobertura de la Sala de l'Exedra Romana, a l'antic dormitori canonical situat al claustre de la Catedral. En aquest àmbit, que romania tancat des de fa anys a causa de la paralització de les obres, s'hi van efectuar unes excavacions arqueològiques que van treure a la llum el basament d'una de les exedres que hi havia hagut al porticat que envoltava la gran plaça on se situava el temple dedicat a l'emperador August. Amb aquest motiu s'ha condicionat l'espai per a l'exposició permanent, amb una sèrie d'elements estructurals i gràfics que ajuden a entendre l'evolució en el temps de la sala. S'ha comptat amb l'ajut econòmic de la Diputació de Tarragona, de la Fundació Privada Mútua Catalana, del Capítol de la Catedral de Tarragona i de l'Arquebisbat de Tarragona.
- En el mes de maig de 2016, a instàncies dels responsables de la Xarxa de Museus del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre es va procedir a enviar un equip de l'empresa Kultura per tal de fer un diagnòstic de les sales d'exposició dels museus que formen part de la Xarxa. L'equip va venir al Museu Diocesà i va emetre l'oportú informe.

◇ **Instal·lacions. Sales de reserva**

- Al llarg de tot l'any 2016, amb la col·laboració voluntària del Sr. Josep Antoni Giné, graduat en Història de l'Art, i d'estudiants de la Universitat Rovira i Virgili en pràctiques, s'ha finalitzat el procés de revisió dels fons de reserva del museu: etiquetatge, recol·locació, revisió d'embalatges, retolació, fotografia, etc. Totes les dades s'han introduït al catàleg informatitzat.
- En el mes de setembre de 2016, en resposta a un oferiment del Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya, un equip d'aquesta institució va procedir a efectuar una inspecció de les sales de reserva del museu, redactant l'oportú informe al respecte.

◇ **Catàleg**

- La pràctica totalitat dels objectes del museu estan inventariats i informatitzats, amb l'ajut del programa MuseumPlus, que en el seu moment ens va subministrar la Generalitat. Actualment s'està procedint a la revisió de la col·lecció contemporània, afegint les fotografies a les fitxes i fotografiant aquells objectes que encara no ho havien estat.
- De forma paral·lela i progressiva, s'està procedint a la catalogació de la

col·lecció de numismàtica romana.

- A data 31/12/2016, el museu tenia 10.130 objectes en plena propietat i 2.864 en dipòsit. En total: 12.994 objectes.

◇ **Investigacions i consultes**

- El museu facilita sempre l'accés a les obres i a la informació a tots aquells investigadors que ho demanen. Es porta un control de les seves dades i una de les condicions que se'ls demana és que facin donació d'un exemplar de les seves publicacions a la biblioteca del museu.
- El museu rep també moltes consultes, per correu postal, electrònic, telèfon o personalment. La naturalesa és diversa, si bé la majoria es refereix a consultes sobre les obres del museu. Totes reben resposta, a la major brevetat.

◇ **Exposicions pròpies i alienes**

- En els mesos de juny-juliol de 2016 es va exhibir a les sales d'exposició permanent una mostra organitzada per l'Ajuntament de Barcelona, el Museu Etnològic de Barcelona i la Universitat Rovira i Virgili, anomenada "El Teatre del Cos". Aquesta mostra constava de catorze roll-ups on es mostraven fotografies d'obres d'art de diverses èpoques amb representacions de danses litúrgiques.

◇ **Col·laboracions**

- El museu col·labora, com sempre ha fet, amb la Catedral, representada pel seu Capítol, també amb l'empresa DNA, que gestiona les entrades a la Catedral i al Museu, amb les delegacions i secretariats de l'Arquebisbat, amb l'Arxiu Històric Arxidiocesà, amb el Museu Bíblic Tarraconense, amb el Centre Tarraconense el Seminari, amb l'Institut Superior de Ciències Religioses «Sant Fructuós», amb les parròquies, representades pels seus rectors, etc.

◇ **Relacions amb altres institucions**

Continuen les excel·lents relacions amb l'administració:

- Generalitat de Catalunya: Departament de Cultura:
  - * Servei de Museus.
  - * Centre de Restauració de Béns Mobles
  - * Camp d'Aprenentatge del Departament d'Ensenyament.
  - * Xarxa de Museus del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre. Com

membre, el museu participa a les reunions i plenaris.

- * Observatori de Públics
- Diputació de Tarragona:
  - * Servei de Cultura.
- Ajuntament de Tarragona:
  - * Àrea de Cultura
  - * Museu d'Història de Tarragona
  - * Patronat Municipal de Turisme.

El Museu Diocesà de Tarragona no només té visibilitat a nivell local, sinó que manté relacions amb gran quantitat de museus, institucions i persones d'arreu, a nivell autonòmic, estatal i internacional.

- Alumnes de la URV

Els alumnes d'Història de l'Art de la URV han de cursar l'assignatura "Pràctiques Externes", en la qual han de fer 300 hores de pràctiques en una institució cultural. Aquesta col·laboració, que dura ja uns anys, ha estat de gran utilitat, perquè els alumnes fan una labor molt meritòria inventariant algunes col·leccions, fent llistats i fotografiant les obres quan cal. L'any 2016 han fet les seves pràctiques dues alumnes d'Història de l'Art.

- Activitats collectives

El museu ha participat en les següents activitats collectives:

- * Organització de visites conjuntes la Nit dels Museus (21 de maig 2016), amb una gran participació de públic. En formen part el Museu d'Història de Tarragona, el Museu Nacional Arqueològic de Tarragona, el Museu d'Art Modern de Tarragona, CaixaFòrum, El Teler de Llum, el Museu del Port de Tarragona, el Museu Bíblic Tarraconense i el Museu Diocesà de Tarragona.
- * Taula de seguiment, gestió i impuls de la Ruta dels primers cristians, formada per representants del Patronat Municipal de Turisme de Tarragona, del Museu d'Història de Tarragona, del Museu Nacional Arqueològic de Tarragona, de la Catedral i Museu Diocesà de Tarragona, del Museu Bíblic Tarraconense, del Centre Tarraconense el Seminari, del Camp d'Aprenentatge de Tarragona del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya i de la Facultat de Turisme de la Universitat Rovira i Virgili.

- Actes institucionals

- * Dia 21 de maig. Dins de les activitats de la Nit dels Museus, es va celebrar a la Sala II (capella del Corpus Christi) un concert de la soprano Maria Rosa Tamarit amb acompanyament de clavicèmbal, en què es van interpretar diverses composicions barroques. Hi va haver una gran assistència de públic.
- * Dia 1 de desembre. Presentació i roda de premsa de la renovació de la Sala de l'Exedra Romana, al claustre de la Catedral.
- * Dia 14 de desembre. Presentació del llibre *Romanesque Cathedrals in mediterranean Europe. Architecture, ritual and urban context*, obra editada per Gerardo Boto Varela, professor de la Universitat de Girona i Justin E. A. Kroesen, professor de la Universitat de Bergen (Noruega). L'acte es va desenvolupar a la Sala II del museu (capella del Corpus Christi).

- Renovació de la pàgina web

La pàgina web del museu, que s'havia quedat obsoleta en continguts i estructura, s'ha renovat completament. Hi va treballar una alumna en pràctiques de la URV, dotant-la de nous continguts, afegint noves imatges i fent més àgil, atractiva i pràctica la seva lectura i consulta.

- Participació en activitats alienes

En representació del museu, la seva directora ha participat a les següents activitats:

- * 5 de novembre de 2016. Assistència a les Jornades AproPA'T – Diàlegs d'Educació i Patrimoni. Dirigides al professorat de tots els nivells educatius del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre, així com als professionals de la cultura i als estudiants universitaris que estiguin cursant estudis d'educació, patrimoni, museística o gestió cultural.
- * 25 de novembre de 2016. IV Jornada Museus i Patrimoni de l'Església a Catalunya. Capellans erudits. Eclesiàstics al capdavant de l'acció patrimonial, museística i de recerca històrico-artística a Catalunya al segle XX. Celebrades al Museu Diocesà i Comarcal de Solsona el 25 de novembre de 2016. Presentació d'una ponència sobre la figura del Dr. Pere Batlle Huguet.

II. Projectes en marxa

◇ Restauracions

S'està restaurant una pintura a l'oli sobre tela amb la representació de la

Lamentació, obra atribuïda a Josep Viladomat, del segle XVIII. La restauració es realitza a les instal·lacions del Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya, a Valldoreix, amb l'ajut d'una subvenció atorgada per la mateixa Generalitat.

◇ **Sales d'exposició permanent**

S'està procedint a fer un estudi previ d'algunes modificacions necessàries a la Sala I (antic refector): canvi de vitrines, replantejament del discurs, informació gràfica, etc. A tal fi es demanarà l'ajut que anualment atorga la Diputació de Tarragona.

III. Projectes de futur

◇ **Magatzem**

Malauradament, el projecte del futur magatzem continua en stand by, degut a l'actual situació econòmica.

Tarragona, 1 de febrer de 2017

Sofia Mata de la Cruz.

Directora del Museu Diocesà de Tarragona

Francesc, Papa

MISSATGE

de 18 d'octubre de 2016 per a la Quaresma 2017

“La Paraula és un do. L'Altre és un do”

Benvolguts germans i germanes,

La Quaresma és un nou començament, un camí que ens porta a una destinació segura: la Pasqua de Resurrecció, la victòria de Crist sobre la mort. I en aquest temps rebem sempre una forta crida a la conversió: el cristià està cridat a tornar a Déu «amb tot el vostre cor» (Jl 2,12), a no accontentar-se amb una vida mediocre, sinó a créixer en l'amistat amb el Senyor. Jesús és l'amic fidel que mai no ens abandona, perquè fins i tot quan pequem espera pacientment que tornem a ell, i amb aquesta espera, manifesta la seva voluntat de perdonar (cf. Homilia, 8 gener 2016).

La Quaresma és un temps propici per a intensificar la vida de l'esperit a través dels mitjans sants que l'Església ens ofereix: el dejuni, la pregària i l'almoina. En la base de tot hi ha la Paraula de Déu, que en aquest temps se'ns convida a escoltar i a meditar amb més freqüència. En concret, voldria centrar-me aquí en la paràbola de l'home ric i el pobre Llätzer (cf. Lc 16,19-31). Deixem-nos guiar per aquest relat tan significatiu, que ens dóna la clau per a entendre com hem de comportar-nos per aconseguir la felicitat veritable i la vida eterna, exhortant-nos a una conversió sincera.

1. L'altre és un do

La paràbola comença presentant els dos personatges principals, però el pobre és el qui trobem descrit amb més detall: ell es troba en una situació desesperada i no té força ni per aixecar-se, està ajagut a la porta del ric i menja les engrunes que cauen de la seva taula, té nafres per tot el cos i els gossos vénen a llepar-les-hi (cf. v. 20-21). El quadre és fosc, i l'home, degradat i humiliat.

L'escena resulta encara més dramàtica si considerem que el pobre es diu Llätzer: un nom ple de promeses, que significa literalment 'Déu ajuda'. Aquest no és un personatge anònim, té trets concrets i es presenta com algú amb una història personal. Mentre que per al ric és com si fos invisible, per a nosaltres és algú conegut i gairebé familiar, té un rostre i, com a tal, és un do, un tresor de valor incalculable, un ésser estimat, recordat per

Déu, encara que la seva condició concreta sigui la d'una desferra humana (cf. Homilia, 8 gener 2016).

Llàtzer ens ensenya que l'altre és un do. La relació justa amb les persones consisteix a reconèixer amb gratitud el seu valor. Fins i tot el pobre a la porta del ric no és una càrrega molesta, sinó una crida a convertir-se i a canviar de vida. La primera invitació que ens fa aquesta paràbola és a obrir la porta del nostre cor a l'altre, perquè cada persona és un do, tant si és un veí nostre com si és un pobre desconegut. La Quaresma és un temps propici per obrir la porta a qualsevol necessitat i reconèixer en ell o en ella el rostre de Crist. Cada un de nosaltres els trobem en el nostre camí. Cada vida que trobem és un do i mereix acolliment, respecte i amor. La Paraula de Déu ens ajuda a obrir els ulls per acollir la vida i estimar-la, sobretot quan és dèbil. Però per a fer això cal prendre's seriosament també allò que l'Evangeli ens revela sobre l'home ric.

2. El pecat ens encega

La paràbola és despietada en mostrar les contradiccions en què es troba el ric (cf. v. 19). Aquest personatge, al contrari que el pobre Làtzer, no té un nom, se'l qualifica només com ric. La seva opulència es manifesta en la roba que porta, d'un luxe exagerat. La porpra, efectivament, era molt valuosa, més que no pas la plata i l'or, i per això estava reservada a les divinitats (cf. Jr 10,9) i als reis (cf. Jt 8,26). La tela era d'un lli especial que contribuïa a donar a l'aspecte un caràcter gairebé sagrat. Per tant, la riquesa d'aquest home és excessiva, també perquè l'exhibia de manera habitual tots els dies: «Celebrava cada dia festes esplèndides» (v. 19). En ell s'entreveu de manera patent la corrupció del pecat, que es realitza en tres moments successius: l'amor al diner, la vanitat i la supèrbia (cf. Homilia, 20 setembre 2013).

L'apòstol Pau diu que «l'amor al diner és l'arrel de tots els mals» (1Tm 6,10). Aquesta és la causa principal de la corrupció i font d'enveges, plets i recels. El diner pot arribar a dominar-nos fins a convertir-se en un ídol tirànic (cf. Exh. Ap. Evangeli gaudium, 55). En comptes de ser un instrument al nostre servei per a fer el bé i exercir la solidaritat amb els altres, el diner pot sotmetre'ns, a nosaltres i a tot el món, a una lògica egoïsta que no deixa lloc a l'amor i impedeix la pau.

La paràbola ens mostra com la cobdícia del ric el fa vanitós. La seva personalitat es desenvolupa en l'aparença, a fer veure als altres allò que ell es pot permetre. Però l'aparença amaga un buit interior. La seva vida està presonera de l'exterioritat, de la dimensió més superficial i efímera de l'existència (cf. *ibid.*, 62).

L'esglaió més baix d'aquesta decadència moral és la supèrbia. L'home ric es vesteix com si fos un rei, simula les maneres d'un déu, oblidant que és simplement un mortal. Per a l'home corromput per l'amor a les riqueses, no hi ha altra cosa que el propi jo, i per això les persones que estan al seu voltant no mereixen la seva atenció. El fruit de l'afecció al diner és una espècie de ceguesa: el ric no veu el pobre famolenc, ple de nafres i prostrat en la seva humiliació.

Quan mirem aquest personatge s'entén per què l'Evangelí condemna amb tanta claredat l'amor i el diner: «Ningú no pot servir dos senyors, perquè si estima l'un, avorirà l'altre, i si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu servir alhora Déu i el diner» (Mt 6,24).

3. La Paraula és un do

L'Evangelí del ric i el pobre Llätzer ens ajuda a preparar-nos bé per a la Pasqua que s'acosta. La litúrgia del Dimecres de Cendra ens convida a viure una experiència semblant a la que el ric ha viscut de manera molt dramàtica. El prevere, mentre imposa la cendra al cap, diu les paraules següents: «Recorda't, home, que ets pols, i que a la pols retornaràs.» El ric i el pobre, efectivament, moren, i la part principal de la paràbola es desenvolupa en el més enllà. Els dos personatges descobreixen de repent que «no dúiem res quan vam arribar al món, i no ens en podem endur res» (1Tm 6,7).

També la nostra mirada es dirigeix al més enllà, on el ric manté un diàleg amb Abraham, al qual anomena «pare» (Lc 16,24.27), demostrant que pertany al poble de Déu. Aquest aspecte fa que la seva vida sigui encara més contradictòria, ja que fins ara no s'havia dit res de la seva relació amb Déu. En efecte, en la seva vida no hi havia lloc per a Déu, i ell era el seu únic déu.

El ric només reconeix Llätzer enmig dels turments de l'altra vida, i vol que sigui el pobre qui l'alleugi del seu sofriment amb una mica d'aigua. Els gestos que es demanen a Llätzer són semblants als que el ric hauria hagut de fer i mai no va realitzar. Abraham, però, li explica: «Fill, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, mentre que Llätzer només va rebre mals. Ara, doncs, ell troba aquí consol i tu, en canvi, sofriments» (v. 25). En el més enllà es restableix una certa equitat i els mals de la vida s'equilibren amb els «béns».

La paràbola s'allarga, i d'aquesta manera el seu missatge es dirigeix a tots els cristians. En efecte, el ric, els germans del qual encara viuen, demana a Abraham que els envii Llätzer per advertir-los; però Abraham li respon: «Ja tenen Moisès i els Profetes: que els escoltin» (v. 29). I, davant l'objecció del ric, afegeix: «Si no escolten Moisès i els Profetes, tampoc no els convencerà cap mort que ressusciti» (v. 31).

D'aquesta manera es descobreix el veritable problema del ric: l'arrel dels seus mals es troba a no parar l'oïda a la Paraula de Déu; això és el que el va portar a no estimar ja Déu i per tant a menysprear el proïsme. La Paraula de Déu és una força viva, capaç de suscitar la conversió del cor dels homes i d'orientar novament a Déu. Tancar el cor al do de Déu que parla té com a efecte tancar el cor al do del germà.

Benvolguts germans i germanes, la Quaresma és el temps propici per a renovar-se en l'encontre amb Crist viu en la seva Paraula, en els sagraments i en el proïsme. El Senyor —que en els quaranta dies que va passar al desert va vèncer els enganys del Temptador— ens mostra el camí que cal seguir. Que l'Esperit Sant ens guii a realitzar un veritable camí de conversió, per a redescobrir el do de la Paraula de Déu, ser purificats del pecat que ens

encega i servir Crist present en els germans necessitats. Animo tots els fidels a manifestar també aquesta renovació espiritual participant en les campanyes de Quaresma que moltes organitzacions de l'Església promouen a diferents parts del món perquè augmenti la cultura de l'encontre en una única família humana. Preguem els uns pels altres per tal que, participant de la victòria de Crist, sapiguem obrir les nostres portes als dèbils i als pobres. Llavors viurem i donarem un testimoniatge ple de l'alegria de la Pasqua.

Francesc

MISSATGE

de 27 de novembre de 2016 per a la Jornada Mundial de Pregària per les vocacions 2017 (Diumenge IV de Pasqua, 7/5/2017)

«Empesos per l'Esperit per a la Missió»

Benvolguts germans i germanes,

En els anys anteriors hem tingut l'oportunitat de reflexionar sobre dos aspectes de la vocació cristiana: la invitació a «sortir d'un mateix», per a escoltar la veu del Senyor, i la importància de la comunitat eclesial com a lloc privilegiat en el qual la crida de Déu neix, s'alimenta i es manifesta.

Ara, en ocasió de la 54 Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, voldria centrar-me en la dimensió missionera de la crida cristiana. Qui es deixa atraure per la veu de Déu i es posa en camí per a seguir Jesús, descobreix de seguida, dins seu, un desig incontenible de portar la Bona Notícia als germans, a través de l'evangelització i del servei mogut per la caritat. Tots els cristians han estat constituïts missioners de l'Evangeli. El deixeble, en efecte, no rep el do de l'amor de Déu com un consol privat, i no està cridat a anunciar-se ell mateix, ni a vetllar els interessos d'un negoci; simplement ha estat tocat i transformat per l'alegria de sentir-se estimat per Déu i no pot guardar aquesta experiència només per a ell: «L'alegria de l'Evangeli que omple la vida de la comunitat dels deixebles és una alegria missionera» (Exht. Ap. Evangelium gaudium, 21).

Per això, el compromís missioner no és una cosa que s'afegeix a la vida cristiana, com si fos un guarniment, sinó que, contràriament, està en el cor mateix de la fe: la relació amb el Senyor implica ser enviat al món com a profeta de la seva paraula i testimoni del seu amo.

Encara que experimentem en nosaltres moltes fragilitats i potser puguem sentir-nos desanimats, hem d'aixecar el cap a Déu, sense deixar-nos esclafar per la sensació d'incapacitat o cedir al pessimisme, que ens converteix en espectadors passius d'una vida cansada i rutinària. No hi ha lloc per al temor: és Déu mateix qui ve a purificar els nostres «llavis impurs», fent-nos idonis per a la missió: «Ha desaparegut la teva culpa, ha estat

esborrat el teu pecat. Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: “Qui hi enviaré? Qui ens hi anirà?” Li vaig respondre: “Aquí em tens. Envia-m’hi”» (Is 6,7-8).

Tot deixeble missioner sent en el seu cor aquesta veu divina que el convida a «passar» enmig de la gent, com Jesús, «fent el bé i guarint» tothom (cf. Ac 10,38). En efecte, com ja he recordat en altres ocasions, tot cristià, en virtut del seu baptisme, és un «Cristòfor», és a dir ‘portador de Crist’ per als germans (cf. Catequesi jubilar 30 gener 2016). Això val especialment per als qui han estat cridats a una vida de consagració especial i també per als sacerdots, que amb generositat han respost «aquí em tens, envia-m’hi». Amb entusiasme missioner renovat, són cridats a sortir dels recintes sagrats de les esglésies, per a deixar que la tendresa de Déu es desbordi en favor dels homes (cf. Homilia durant la santa missa crismal, 24 de març de 2016). L'Església té necessitat de preveres així: confiats i serens per haver descobert el tresor veritable, ansiosos d'anar a fer-lo conèixer amb alegria a tothom (cf. Mt 13,44).

Certament, són moltes les preguntes que es plantegen quan parlem de la missió cristiana: Què significa ser missioner de l'Evangelí? Qui ens dóna la força i el valor per anunciar? Quina és la lògica evangèlica que inspira la missió? A aquests interrogants podem respondre contemplant tres escenes evangèliques: el començament de la missió de Jesús a la sinagoga de Natzaret (cf. Lc 4,16-30), el camí que fa, un cop ressuscitat, junt amb els deixebles d'Emmaús (cf. Lc 24,13-35), i per últim la paràbola de la llavor que creix tota sola (cf. Mc 4,26-27).

Jesús és ungit per l'Esperit i enviat. Ser deixeble missioner significa participar activament en la missió de Crist, que Jesús mateix ha descrit a la sinagoga de Natzaret: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar un any de gràcia del Senyor» (Lc 4,18). Aquesta és també la nostra missió: ser ungits per l'Esperit i anar cap als germans per a anunciar la Paraula, essent per a ells un instrument de salvació.

Jesús camina amb nosaltres. Davant els interrogants que brollen del cor de l'home i davant els reptes que planteja la realitat, podem sentir una sensació d'extraviament i percebre que ens falten energies i esperança. Hi ha el perill que veiem la missió cristiana com una mera utopia irrealitzable o, en qualsevol cas, com una realitat que supera les nostres forces. Però si contemplem Jesús ressuscitat, que camina amb els deixebles d'Emmaús (cf. Lc 24,13-15), la nostra confiança pot revifar-se; en aquesta escena evangèlica tenim una autèntica i pròpia «litúrgia del camí», que precedeix la de la Paraula i la del Pa partit i ens comunica que, en cada un dels nostres passos, Jesús és al nostre costat. Els dos deixebles, abatuts per l'escàndol de la Creu, tornen a casa recorrent la vida de la derrota: porten en el cor una esperança trencada i un somni que no s'ha realitzat. En ells l'alegria de l'Evangelí ha deixat espai a la tristesa. Què fa Jesús? No els jutja, camina amb ells i, en comptes d'aixecar un mur, obre una nova bretxa. Lentament comença a transformar el seu desànim, fa que s'abruï el seu cor i els obre els ulls, anunciant-los la Paraula i partint el Pa. De la mateixa manera, el cristià no tira endavant ell sol la tasca de la missió, sinó

que experimenta, també en les fatigues i en les incomprendions, «que Jesús camina amb ell, parla amb ell, respira amb ell, treballa amb ell. Percep Jesús viu amb ell enmig de la tasca missionera» (Exht. Ap. Evangelii gaudium, 266).

Jesús fa germinar la llavor. Per últim, és important aprendre de l'Evangelí l'estil de l'anunci. Moltes vegades passa que, també amb la millor intenció, s'acabi cedint a un cert afany de poder, al proselitisme o al fanatisme intolerant. Això no obstant, l'Evangelí ens convida a rebutjar la idolatria de l'èxit i del poder, la preocupació excessiva per les estructures, i una certa ànsia que respon més a un esperit de conquesta que de servei. La llavor del Regne, encara que petita, invisible i potser insignificant, creix silenciosament gràcies a l'obra incessant de Déu: «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra la llavor a la terra: tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com» (Mc 4,26-27). Aquesta és la nostra confiança principal: Déu supera les nostres expectatives i ens sorprèn amb la seva generositat, fent germinar els fruits del nostre treball més enllà del que es pot esperar de l'eficiència humana.

Amb aquesta confiança evangèlica ens obrim a l'acció silenciosa de l'Esperit, que és el fonament de la missió. Mai no hi podrà haver pastoral vocacional, ni missió cristiana, sense la pregària assídua i contemplativa. En aquest sentit, és necessari alimentar la vida cristiana amb l'escolta de la Paraula de Déu i, sobretot, cuidar la relació personal amb el Senyor en l'adoració eucarística, «lloc» privilegiat de l'encontre amb Déu.

Animo amb força a viure aquesta amistat profunda amb el Senyor, sobretot per a implorar de Déu noves vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada. El Poble de Déu necessita ser guiat per pastors que gastin la seva vida al servei de l'Evangelí. Per això, demano a les comunitats parroquials, a les associacions i als nombrosos grups de pregària presents en l'Església que, davant la temptació del desànim, continuïn demanant al Senyor que envii treballadors als seus sembrats i que ens doni sacerdots enamorats de l'Evangelí que sàpiguen fer-se proïsme dels germans i ser, així, signe viu de l'amor misericordiós de Déu.

Estimats germans i germanes, també avui podem tornar a trobar l'ardor de l'anunci i proposar, sobretot als joves, el seguiment de Crist. Davant la sensació generalitzada d'una fe cansada o reduïda a meres «obligacions que s'han de complir», els nostres joves tenen el desig de descobrir l'atractiu, sempre actual, de la figura de Jesús, de deixar-se interrogar i provocar per les seves paraules i pels seus gestos i, finalment, de somiar, gràcies a ell, en una vida plenament humana, feliç de gastar-se estimant.

Maria Santíssima, Mare del nostre Salvador, va tenir l'audàcia d'abraçar aquest somni de Déu posant la seva joventut i el seu entusiasme a les seves mans. Que la seva intercessió ens obtingui la seva mateixa obertura de cor, la disponibilitat per a dir el nostre «sóc aquí» a la crida del Senyor i l'alegria de posar-nos en camí, com ella (cf. Lc 1,39), per a anunciar-lo a tot el món.

Francesc

MISSATGE

de 27 de febrer de 2017 per a la 32a Jornada Mundial de la Joventut

«El Totpoderós obra en mi meravelles» (Lc 1,49)

Benvolguts joves,

Ens hem posat novament en camí després del nostre meravellósencontre a Cracòvia, on vam celebrar la XXXI Jornada Mundial de la Joventut i el Jubileu dels Joves, en el context de l'Any Sant de la Misericòrdia. Allí vam deixar que sant Joan Pau II i santa Faustina Kowalska, apòstols de la divina misericòrdia, ens guuessin per a retrobar una resposta concreta als desafiaments del nostre temps. Vam experimentar amb força la fraternitat i l'alegria, i vam donar al món un signe d'esperança; les diferents banderes i llengües no eren un motiu d'enfrontament i divisió, sinó una oportunitat per a obrir les portes del nostre cor, per a construir ponts.

Al final de la JMJ de Cracòvia vaig indicar la propera meta del nostre pelegrinatge, que, amb l'ajut de Déu, ens portarà a Panamà l'any 2019. Ens acompanyarà en aquest camí la Mare de Déu, a qui totes les generacions anomenaran benaurada (cf. Lc 1,48). L'etapa següent del nostre itinerari està connectada amb l'anterior, centrada en les benaurances, però ens impulsa a continuar endavant. El que jo vull és que vosaltres, joves, camineu no sols fent memòria del passat, sinó també amb valentia en el present i esperança en el futur. Aquestes actituds, sempre presents en la jove Dona de Natzaret, es troben reflectides clarament en els temes escollits per a les tres properes JMJ. Aquest any (2017) reflexionarem sobre la fe de Maria quan va dir en el Magnificat: «El Totpoderós obra en mi meravelles (Lc 1,49). El tema del proper any (2018): «No tinguis por, Maria. Has trobat gràcia davant de Déu» (Lc 1,30), ens portarà a meditar sobre la caritat plena de determinació amb què Maria Verge va rebre l'anunci de l'àngel. La JMJ de 2019 s'inspirarà en les paraules: «Sóc la serventa del Senyor: que es compleixi en mi la teva paraula» (Lc 1,38), que va ser la resposta plena d'esperança de Maria a l'àngel.

Els mes d'octubre de 2018 l'Església celebrarà el Sínode dels Bisbes sobre el tema: «Els joves, la fe i el discerniment vocacional.» Ens preguntarem sobre com viviu vosaltres, els joves, l'experiència de la fe enmig dels desafiaments de la nostra època. També abordarem la qüestió de com es pot desenvolupar un projecte de vida discernint la vostra vocació, agafada en sentit ampli, és a dir, al matrimoni, en l'àmbit laical i professional, o bé a la vida consagrada i al sacerdoci. Desitjo que hi hagi una gran sintonia entre l'itinerari que portarà a la JMJ de Panamà i el camí sinodal.

La nostra època no necessita «joves-sofà»

Segons l'Evangeli de Lluc, després d'haver rebut l'anunci de l'àngel i d'haver respost amb el seu «sí» a la crida per a ser mare del Salvador, Maria s'aixeca i va de pressa a visitar la seva cosina Isabel, que es troba en el sisè mes d'embaràs (cf. 1,36.39). Maria és molt

jove: el que se li ha anunciat és un do immens, però comporta també un desafiament molt gran; el Senyor li ha assegurat la seva presència i la seva ajuda, però encara hi ha moltes coses que encara no estan clares dins la seva ment i el seu cor. I malgrat això Maria no es tanca a casa, no es deixa parilitzar per la por o l'orgull. Maria no és la classe de persona que per estar bé li cal un bon sofà on sentir-se còmoda i segura. No és una jove-sofà (cf. Discurs en la vetlla, Cracòvia, 30 de juliol de 2016). Si la seva cosina anciana necessita un cop de mà, ella no s'entreté i es posa immediatament en camí.

El trajecte per arribar a la casa d'Isabel és llarg: uns 150 km. Però la jove de Natzaret, impulsada per l'Esperit Sant, no s'atura davant els obstacles. Sens dubte, les jornades de viatge la van ajudar a meditar sobre l'esdeveniment meravellós en què estava participant. El mateix ens passa a nosaltres quan comencem el nostre pelegrinatge: al llarg del camí tornen a la ment els fets de la vida, i podem penetrar en el seu significat i aprofundir la nostra vocació, que es revela en l'encontre amb Déu i el servei als altres.

El Totpoderós obra en mi meravelles

L'encontre entre les dues dones, la jove i l'anciana, està farcit de la presència de l'Esperit Sant, i ple de l'alegria i la sorpresa (cf. Lc 1,40-45). Les dues mares, així com els fills que porten dins els seus ventres, gairebé ballen per raó de la felicitat. Isabel, impressionada per la fe de Maria, exclama: «Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà» (v. 45). Sí, un dels regals més grans que Maria ha rebut és la fe. Creure en Déu és un do inestimable, però exigeix també rebre'l; i Isabel beneeix Maria per això. Ella, per la seva part, respon amb el cant del Magnificat (cf. Lc 1,46-55), on trobem les paraules: «El Totpoderós obra en mi meravelles» (v. 49).

L'oració de Maria és revolucionària, és el cant d'una jove plena de fe, conscient dels seus límits, però que confia en la misericòrdia divina. Aquesta dona petita i valenta dóna gràcies a Déu perquè ha mirat la seva petitesa i perquè ha realitzat l'obra de la salvació en el seu poble, en els pobres i humils. La fe és el cor de tota la història de Maria. El seu càntic ens ajuda a comprendre com la misericòrdia del Senyor és el motor de la història, tant de la persona, de cada un de nosaltres, com del conjunt de la humanitat.

Quan Déu toca el cor d'un jove o d'una jove, aquests esdevenen capaços de grans obres. Les «meravelles» que el Totpoderós ha fet en la vida de Maria ens parlen també del viatge de la nostra vida, que no és un deambular sense sentit, sinó un pelegrinatge que, malgrat les incerteses i sofriments, troba en Déu la plenitud (cf. Angelus, 15 d'agost de 2015). Em direu: «Pare, però jo sóc molt limitat, sóc pecador, què puc fer?» Quan el Senyor ens crida no es fixa en el que som, en el que hem fet. Al contrari, en el moment en què ens crida, ell està mirant tot el que podríem donar, tot l'amor que som capaços d'oferir. Com la jove Maria, podeu fer que la vostra vida es converteixi en un instrument per a millorar el món. Jesús us crida a deixar la vostra petjada en la vida, una petjada que marqui la història, la vostra història i la història de molts (cf. Discurs en la vetlla, Cracòvia, 30 de juliol de 2016).

Ser jove no significa estar desconnectat del passat

Maria és poc més que una adolescent, com molts de vosaltres. Però en el Magnificat lloa el seu poble, la seva història. Això ens ensenya que ser jove no significa estar desconnectat del passat. La nostra història personal forma part d'un llarg solc, d'un camí comunitari que ens ha precedit durant segles. Com Maria, pertanyem a un poble. I la història de l'Església ens ensenya que, fins i tot quan ha de travessar mars tempestuoses, la mà de Déu la guia, li fa superar moments difícils. La veritable experiència en l'Església no és com una flashmob, en la qual ens donem cita, es realitza una performance i després cada u se'n torna pel seu camí. L'Església porta al damunt una llarga tradició que es transmet de generació en generació i que s'enriqueix al mateix temps amb l'experiència de cada individu. També la vostra història té un lloc dins la història de l'Església.

Fer memòria del passat serveix també per a rebre les obres noves que Déu vol fer en nosaltres i a través nostre. I ens ajuda a deixar-nos escollir com a instruments seus, col·laboradors en els seus projectes de salvació. També vosaltres, joves, si reconeixeu en la vostra vida l'acció misericordiosa i omnipotent de Déu, podeu fer coses grans i assumir grans responsabilitats.

M'agradaria fer-vos algunes preguntes: Com «gardeu» en la vostra memòria els esdeveniments, les experiències de la vostra vida? Què feu amb els fets i les imatges gravades en els vostres records? A alguns, ferits per les circumstàncies de la vida, els agradaria «reiniciar» el seu passat, exercir el dret a l'oblit. Però m'agradaria recordar-vos que no hi ha sant sense passat, ni pecador sense futur. La perla neix d'una ferida a l'ostra. Jesús, amb el seu amor, pot guarir els vostres cors, transformant les nostres ferides en autèntiques perles. Com deia sant Pau, el Senyor mostra la seva força a través de la nostra feblesa (cf. 2Co, 12,9).

Els nostres records, però, no han de quedar amuntegats, com en la memòria d'un disc dur. I no es pot emmagatzemar tot en un «núvol» virtual. Hem d'aprendre a fer que els esdeveniments del passat es converteixin en una realitat dinàmica, per a reflexionar sobre ella i treure'n un ensenyament i un sentit per al nostre present i el nostre futur. Descobrir el fil vermell de l'amor de Déu que connecta tota la nostra existència és una tasca difícil però necessària.

Molts diuen que vosaltres, els joves, sou oblidadissos i superficials. No hi estic d'acord gens ni mica. Però cal reconèixer que en els nostres dies hem de recuperar la capacitat de reflexionar sobre la vida pròpia i projectar-la cap al futur. Tenir un passat no és el mateix que tenir una història. En la nostra vida podem tenir molts records, però, quants construeixen realment la nostra memòria? Quants són significatius per als nostres cors i ens ajuden a donar sentit a la nostra existència? A les «xarxes socials» hi surten molts rostres de joves en multitud de fotografies, que parlen de fets més o menys reals, però no sabem quina quantitat d'aquesta informació és «història», una experiència que pugui ser narrada, que tingui una finalitat i un sentit. Els programes de la televisió estan plens dels anomenats reality show, però no són històries reals, són només minuts

que corren davant una càmera, en els quals els personatges viuen al dia, sense un projecte. No us deixeu enganyar per aquesta falsa imatge de la realitat. Sigueu protagonistes de la vostra història, decidiu el vostre futur.

Com mantenir-se units, seguint l'exemple de Maria

De Maria es diu que conservava totes les coses, meditant-les en el seu cor (cf. Lc 2,19.51). Aquesta noia senzilla de Natzaret ens ensenya amb el seu exemple a conservar la memòria dels esdeveniments de la vida, i també a reunir-los, recomponent la unitat dels fragments, que units poden formar un mosaic. Com podem, doncs, exercitar-nos concretament en aquest sentit? Us ofereixo alguns suggeriments.

Al final de cada jornada podem aturar-nos uns minuts per recordar els moments bonics, els desafiaments, allò que ens ha sortit bé i, també, allò que ens ha sortit malament. D'aquesta manera, davant Déu i de nosaltres mateixos, podem manifestar els nostres sentiments de gratitud, de penediment i de confiança, anotant-los també, si voleu, en un quadern, una espècie de diari espiritual. Això vol dir pregar en la vida, amb la vida i, amb tota seguretat, us ajudarà a comprendre millor les grans obres que el Senyor realitza en cada un de vosaltres. Com deia sant Agustí, a Déu el podem trobar en els amplis camps de la nostra memòria (cf. Confessions, Llibre X, 8,12).

Llegint el Magnificat ens adonem del coneixement que Maria tenia de la Paraula de Déu. Cada verset d'aquest càntic té el seu paral·lel en l'Antic Testament. La jove mare de Jesús coneixia bé les oracions del seu poble. Segurament les hi havien ensenyat els seus pares i els seus avis. Com n'és, d'important, la transmissió de la fe d'una generació a l'altra! Hi ha un tresor amagat en les oracions que ens han ensenyat els nostres avantpassats, en aquesta espiritualitat que es viu en la cultura de la gent senzilla i que coneixem com pietat popular. Maria recull el patrimoni de fe del seu poble i compon amb ell un cant totalment seu i que és també el cant de tota l'Església. L'Església sencera el canta amb ella. Perquè també vosaltres, joves, pugueu cantar un Magnificat totalment vostre i fer de la vostra vida un do per a tota la humanitat, és fonamental que connecteu amb la tradició històrica i l'oració d'aquells que us han precedit. D'aquí la importància de conèixer bé la Bíblia, la Paraula de Déu, de llegir-la cada dia confrontant-la amb la vostra vida, interpretant els esdeveniments quotidians a la llum de tot el que el Senyor us diu a les Sagrades Escripures. En la pregària i en la lectura orant de la Bíblia (l'anomenada Lectio divina), Jesús farà abrusar els vostres cos i illuminarà els vostres passos, fins i tot en els moments més difícils de la vostra existència (cf. Lc 24,13-35).

Maria ens ensenya a viure en una actitud eucarística, això és, a donar gràcies, a conrear la lloança i a no quedar-nos només ancorats en els problemes i les dificultats. En la dinàmica de la vida, les súpliques d'avui seran demà motiu d'agraïment. D'aquesta manera, la vostra participació en la santa missa i els moments en què celebrareu el sagrament de la reconciliació seran a la vegada cim i punt de partença: les vostres vides es renovaran cada dia amb el perdó, convertint-se en lloança constant al Totpoderós. «Fieu-vos del record de Déu [...], la seva memòria és un cor tendre de compassió, que

s'alegra eliminant definitivament qualsevol vestigi del mal» (Homilia en la santa missa de la JMJ, Cracòvia, 31 de juliol de 2016).

Hem vist que el Magnificat brolla del cor de Maria en el moment en què es troba amb la seva anciana cosina Isabel, la qual, amb la seva fe, amb la seva mirada aguda i amb les seves paraules, ajuda la Verge a comprendre millor la grandesa de l'obrar de Déu en ella, de la missió que ell li ha confiat. I vosaltres, us adoneu de l'extraordinària font de riquesa que significa l'encontre entre els joves i els ancians? Quina importància doneu als vostres ancians, als vostres avis? Vosaltres, amb molta raó, aspireu a «emprendre el vol», porteu en el vostre cor molts somnis, però teniu necessitat de la saviesa i de la visió dels ancians. Mentre obriu les vostres ales al vent, és indispensable que descobriu les vostres arrels i que agafeu el testimoni de les persones que us han precedit. Per a construir un futur que tingui sentit, cal conèixer els esdeveniments passats i prendre posició davant seu (cf. Exhort. ap. postsin. *Amoris lætitia*, 191,193). Vosaltres, joves, teniu la força; els ancians, la memòria i la saviesa. Com Maria amb Isabel, adreceu la vostra mirada cap als ancians, cap als vostres avis. Ells us explicaran coses que entusiasmaran la vostra ment i emocionaran el vostre cor.

Fidelitat creativa per a construir temps nous

És cert que teniu pocs anys de vida i per això mateix us resulta difícil donar el valor que es mereix a la tradició. Tingueu ben present que això no significa ser tradicionalistes. No. Quan Maria a l'Evangeli diu que «El Totpoderós obra en mi meravelles» (Lc 1,49), fa referència al fet que aquelles «meravelles» no han acabat, sinó que continuen realitzant-se en el present. No es tracta d'un passat remot. Saber fer memòria del passat no vol dir ser nostàlgic o romandre aferrats a un determinat període de la història, sinó saber reconèixer els orígens propis per a tornar sempre a l'essencial, i llançar-se amb fidelitat creativa a la construcció de temps nous. Seria un problema greu que no beneficiaria ningú fomentar una memòria paralitzant, que imposa realitzar sempre les mateixes coses de la mateixa manera. És un do del cel constatar que molts de vosaltres, amb els vostres interrogants, somnis i preguntes, us enfronteu als qui consideren que les coses poden ser diferents.

Una societat que valora només el present tendeix també a menysprear tot allò que s'hereta del passat, com per exemple les institucions del matrimoni, de la vida consagrada, de la missió sacerdotal, les quals acaben per ser considerades buides de significat, formes ja superades. Es pensa que és millor viure en les situacions anomenades «obertes», comportant-se en la vida com en un reality show, sense objectius i sense rumb. No us deixeu enganyar. Déu ha vingut per eixamplar els horitzons de la nostra vida, en totes les direccions. Ell ens ajuda a donar al passat el seu valor just per a projectar millor un futur de felicitat. Però això és possible només quan vivim experiències autèntiques d'amor, que es fan concretes en el descobriment de la crida del Senyor i en l'adhesió a ella. Aquesta és l'única cosa que ens fa feliços de veritat.

Estimats joves, encomano a la intercessió maternal de la benaurada Verge Maria el nostre camí cap a Panamà, així com també l'itinerari de preparació del proper Sínode dels Bisbes. Us convido a recordar dos aniversaris importants en aquest any 2017: els tres-cents anys del descobriment de la imatge de la marededéu Aparecida, al Brasil, i el centenari de les aparicions de Fàtima, a Portugal, on, si Déu vol, aniré en pelegrinatge el proper mes de maig. Sant Martí de Porres, un dels sants patrons d'Amèrica Llatina i de la JMJ de 2019, en el seu servei quotidià humil tenia el costum d'oferir les millors flors a Maria, com a signe del seu amor filial. Conreeu també vosaltres, com ell, una relació de familiaritat i amistat amb Nostra Senyora, encomaneu-li les vostres joies, inquietuds i preocupacions. Us asseguro que no us en penedireu.

Que la jove de Natzaret, que arreu del món ha assumit milers de rostres i de noms per acostar-se als seus fills, intercedeixi per cada un de nosaltres i ens ajudi a proclamar les grans obres que el Senyor realitza a través nostre.

Francesc

Audiències generals del dimecres “L’Esperança cristiana”

9. EL CASC DE L'ESPERANÇA (1TE 5,4-11)

1 de febrer de 2017

Estimats germans i germanes, bon dia!

En les catequesis recents hem començat el nostre recorregut sobre el tema de l'esperança rellegant des d'aquesta perspectiva algunes pàgines de l'Antic Testament. Ara volem posar en relleu la importància extraordinària que aquesta virtut pren en el Nou Testament, quan es troba amb la novetat representada per Jesucrist i per l'adveniment de la Pasqua: l'esperança cristiana. Nosaltres, cristians, som dones i homes d'esperança.

Això és el que es desprèn clarament del primer text que ha estat escrit, és a dir, la Primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica. En el passatge que hem escoltat es pot percebre la frescor i la bellesa del primer anunci cristià. La de Tessalònica és una comunitat jove, fundada feia poc; no obstant les dificultats i les moltes proves, té les seves arrels en la fe i celebra amb entusiasme i amb joia la resurrecció del Senyor Jesús. L'Apòstol, doncs, s'alegra de cor amb tots, perquè els qui han renascut en la Pasqua es converteixen realment en «fills de la llum i del dia» (5,5) en virtut de la comunió plena amb Crist.

Quan Pau els escriu, la comunitat de Tessalònica tot just acaba de ser fundada, i només han passat uns pocs anys des de la Pasqua de Crist. Per això, l'Apòstol mira de fer comprendre tots els efectes i les conseqüències que aquest esdeveniment únic i decisiu,

és a dir, la resurrecció del Senyor, comporta per a la història i per a la vida de cadascú. En particular, la dificultat de la comunitat no era tant reconèixer la resurrecció de Jesús, que tothom hi creia, sinó creure en la resurrecció dels morts. Sí, Jesús ha ressuscitat, però la dificultat era creure que els morts ressusciten. En aquest sentit, aquesta carta és més actual que mai. Cada vegada que ens enfrontem amb la nostra mort, o amb la d'una persona estimada, sentim que la nostra fe és posada a prova. Surten tots els nostres dubtes, tota la nostra fragilitat, i ens preguntem: «Hi ha vida realment després de la mort...? Podré encara veure i abraçar les persones que he estimat...?» Aquesta pregunta me la va fer fa pocs dies una senyora en una audiència, amb la manifestació d'un dubte: «Trobaré els meus?» També nosaltres, en el context actual, necessitem tornar a l'arrel i als fonaments de la nostra fe, per tal de prendre consciència de tot el que Déu ha fet per nosaltres en Crist Jesús i què significa la nostra mort. Tots tenim una mica de por per aquesta incertesa de la mort. Em ve a la memòria un vellet, un ancià bo, que deia: «A mi no em fa por la mort. Tinc una mica de por de veure-la venir.» Tenia por d'això.

Pau, davant els temors i les preocupacions de la comunitat, convida a mantenir-se ferm com si portéssim un casc sobre el cap, especialment en les proves i en els moments més difícils de la nostra vida: «l'esperança de la salvació» és un casc. Això és l'esperança cristiana. Quan es parla d'esperança, podem sentir-nos inclinats a entendre-la en el sentit comú de la paraula, és a dir referint-nos a una cosa bonica que desitgem, però que pot ser que passi o que no. Esperem que succeeixi, és com un desig. Es diu, per exemple: «Espero que demà faci bo!»; però sabem que demà pot fer mal temps... L'esperança cristiana no és així. L'esperança cristiana és l'expectativa d'una cosa que ja s'ha fet; la porta és allí i jo espero arribar-hi. Què he de fer? Caminar cap a la porta! Estic segur que arribaré a la porta. L'esperança cristiana és això: tenir la certesa que jo estic caminant vers una cosa que existeix, no una cosa que jo vull que existeixi. Aquesta és l'esperança cristiana. L'esperança cristiana és l'expectativa d'una cosa que ja s'ha acomplert i que certament s'acomplirà per a cada un de nosaltres. També la nostra resurrecció i la dels difunts estimats, doncs, no és una cosa que pot succeir o potser no, sinó que és una realitat certa, arrelada en el fet de la resurrecció de Crist. Esperar, doncs, significa aprendre a viure en l'espera. Aprendre a viure en l'espera i trobar la vida. Quan una dona s'adona que està embarassada, cada dia aprèn a viure amb l'expectativa de veure la mirada d'aquell infant que vindrà. Així hem de viure i aprendre d'aquestes expectatives humanes i viure en l'expectativa de veure el Senyor, de trobar el Senyor. Això no és fàcil, però s'aprèn: viure en l'espera. Esperar significa i implica un cor humil, un cor pobre. Només un pobre sap esperar. Qui ja està ple d'ell mateix i dels seus béns, no sap posar la seva confiança en ningú més que en si mateix.

Sant Pau també escriu: «[Jesús] va morir per nosaltres, perquè visquem juntament amb ell, tant si la seva vinguda ens troba vetllant entre els vius com si ens troba dormint entre els morts» (1Te 5,10). Aquestes paraules són sempre motiu d'un gran consol i de pau. També estem cridats a pregar pels éssers estimats que ens han deixat, perquè visquin en Crist i estiguin en plena comunió amb nosaltres. Una cosa que em toca tant el cor és una expressió de sant Pau, sempre adreçada als Tessalonicencs. A mi m'omple de la

seguretat de l'esperança. Diu així: «I així estarem amb ell per sempre [amb el Senyor]» (1Te 4,17). I una cosa bonica: tot passa, però, després de la mort, estarem sempre amb el Senyor. És la certesa total de l'esperança, la mateixa que, molt de temps abans, feia exclamar a Job: «Jo sé que el meu defensor viu [...]. Jo mateix el contemplaré, el veuran els meus ulls» (Jb 19,25.27). I així per sempre estarem amb el Senyor. Vosaltres ho creieu, això? Us ho pregunto: Ho creieu, això? Per tenir una mica de força us invito a dir-ho tres vegades amb mi: «I així estarem per sempre amb el Senyor.» I allí, amb el Senyor, ens trobarem.

10. L'ESPERANÇA, FONDS DEL CONSOL RECÍPROC I DE LA PAU (1TE 5,12-22)

8 de febrer de 2017

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Dimecres passat vam veure que sant Pau, a la primera Carta als tessalonicencs, els exhorta a restar arrelats en l'esperança de la resurrecció (cf. 5,4-11), amb aquesta bonica expressió: «Estarem sempre amb el Senyor» (cf. 4,17). En el mateix context, l'Apòstol mostra que l'esperança cristiana no té sols una respiració personal, individual, sinó comunitària, eclesial. Tots nosaltres esperem; tots nosaltres tenim esperança, fins i tot comunitàriament.

Per això, la mirada s'estén de seguida de Pau a totes les realitats que componen la comunitat cristiana, demanant-los que preguin les unes per les altres i que es donin suport mútuament. Ens hem d'ajudar mútuament. Però no ens hem d'ajudar només davant les necessitats, en les moltes necessitats de la vida quotidiana, sinó en l'esperança, ajudar-nos en l'esperança. I no és casualitat que comenci precisament fent referència a aquells a qui ha estat encomanada la responsabilitat i la guia pastoral. Són els primers a ser cridats a alimentar l'esperança, i això no perquè siguin millors que els altres, sinó en virtut d'un ministeri diví que va més enllà de les seves forces. Per aquest motiu necessitem més que mai el respecte, la comprensió i el suport benèvol de tots.

L'atenció se centra després en els germans que majoritàriament corren el risc de perdre l'esperança, de caure en la desesperació. Nosaltres sempre tenim notícies de persones que cauen en la desesperació i que fan coses lletges... La desesperació els porta a moltes coses lletges. És una referència a qui ha estat desanimat, a qui és dèbil, a qui ha estat abatut pel pes de la vida i de les culpes pròpies i que no aconsegueix aixecar-se més. En aquests casos, la proximitat i el calor de tota l'Església han de fer-se encara més intensos i afectuosos, i han d'assumir la forma exquisida de la compassió, que no és tenir llàstima: la compassió és patir amb l'altre, sofrir amb l'altre, acostar-me a qui pateix; una paraula, una carícia, però que vingui del cor; això és la compassió per a qui té necessitat de confort i de consol. Això és important més que mai: l'esperança cristiana no pot prescindir de la caritat genuïna i concreta. El Apòstol de les gents mateix, a la Carta als Romans,

afirma amb el cor a la mà: «Nosaltres, els forts en la fe» —els qui tenim la fe, l'esperança, no tenim gaires dificultats—, «hem d'ajudar els qui no ho són a portar les seves febleses, sense buscar allò que ens plau» (15,1). Portar les debilitats d'altres. Aquest testimoniatge després no romandrà tancat dins els límits de la comunitat cristiana: ressonarà amb tot el seu vigor, fins i tot fora, en el context social i civil, com una crida a no crear murs sinó ponts, a no bescanviar el mal amb el mal, a vèncer el mal amb el bé, l'ofensa amb el perdó —el cristià mai no pot dir: «Me la pagaràs!»—, mai; això no és un gest cristià; l'ofensa es venç amb el perdó—, a viure en pau amb tots. Això és l'Església! I això és el que obra l'esperança cristiana quan assumeix les línies fortes i al mateix temps tendres de l'amor. L'amor és fort i tendre. És bonic.

Es comprèn doncs que no s'apregui a esperar sols. Ningú no aprèn a esperar sol. No és possible. L'esperança, per a alimentar-se, necessita un «cos» en el qual els diversos membres se sostenen i es donen vida mútuament. Això, doncs, vol dir que, si esperem, és perquè molts dels nostres germans i germanes ens han ensenyat a esperar i han mantingut viva la nostra esperança. I entre aquests, es distingeixen els petits, els pobres, els simples, els marginats. Sí, perquè no coneix l'esperança qui es tanca en el benestar propi: aquest espera només el seu benestar i això no és esperança, és seguretat relativa; no coneix l'esperança qui es tanca en la gratificació pròpia, qui se sent sempre bé... els qui esperen són, en canvi, els qui experimenten cada dia la prova, la precarietat i el límit propi. Aquests són els nostres germans que ens donen el testimoniatge més bonic, més fort, perquè resten fermes en la seva confiança en el Senyor, sabent que, més enllà de la tristesa, de l'opressió i de la ineluctabilitat de la mort, la darrera paraula serà seva, i serà una paraula de misericòrdia, de vida i de pau. Qui espera, espera escoltar un dia aquesta paraula: «Vine, vine a mi, germà; vine a mi, germana, per a tota l'eternitat.»

Benvolguts amics, si —com hem dit—, la llar natural de l'esperança és un «cos» solidari, en el cas de l'esperança cristiana aquest cos és l'Església, i l'alè vital, l'ànima d'aquesta esperança, és l'Esperit Sant. Sense l'Esperit Sant no es pot tenir esperança. Heus aquí, doncs, el motiu pel qual l'apòstol Pau ens convida al final a invocar-lo contínuament. Si no és fàcil creure, encara menys ho és esperar. És més difícil esperar que creure, més difícil. Però quan l'Esperit Sant viu en els nostres cors, és ell qui ens fa entendre que no hem de tenir por, que el Senyor és a prop i té cura de nosaltres; i és ell qui modela les nostres comunitats, en una Pentecosta perenne, com a signes vius d'esperança per a la família humana. Gràcies,

11. L'ESPERANÇA NO DEFRAUDA (CF. RM 5,1-5)

15 de febrer de 2017

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Des que som petits ens ensenyen que presumir no una cosa bonica. A la meua terra, als qui presumeixen els anomenem pavos. I és just, perquè presumir del que s'és o del que es té, a més d'una certa supèrbia, reflecteix també una manca de respecte envers els

altres, especialment envers aquells que són més desafortunats que nosaltres. En aquest passatge de la Carta als Romans, però, l'apòstol Pau ens sorprèn, perquè ens exhorta en dues ocasions a presumir. Així, doncs, de què és just presumir? Perquè si ell exhorta a presumir, d'alguna cosa deu ser just presumir. I com és possible fer això sense ofendre els altres, sense excloure ningú?

En el primer cas, som convidats a presumir de l'abundància de la gràcia de la qual estem impregnats en Jesucrist per mitjà de la fe. Pau vol fer-nos entendre que, si aprenem a llegir cada cosa amb la llum de l'Esperit Sant, ens adonarem que tot és gràcia! Tot és do! Si estem atents, de fet, actuant —tant en la història com en la nostra vida— no hi som només nosaltres sinó que sobretot hi ha Déu. Ell és el protagonista absolut, que crea cada cosa com un do d'amor, que teixeix la trama del seu disseny de salvació i que el porta a compliment per nosaltres, mitjançant el seu Fill Jesús. A nosaltres se'ns demana reconèixer tot això, acollir-ho amb gratitud i convertir-ho en motiu de lloança, de benedicció i de gran alegria. Si fem això estem en pau amb Déu i fem experiència de la llibertat. I aquesta pau s'estén després a tots els ambients i a totes les relacions de la nostra vida: estem en pau amb nosaltres mateixos, estem en pau en la família, en la nostra comunitat, en el treball i amb les persones que trobem cada dia en el nostre camí.

Pau exhorta a presumir també en les tribulacions. Això no és fàcil d'entendre. Això ens resulta més difícil i pot semblar que no tingui res a veure amb la condició de pau just descrita. Això no obstant construeix el pressupòsit més autèntic, més veritable. De fet, la pau que ens ofereix i ens garanteix el Senyor no és entesa com l'absència de preocupacions, de desil·lusions, de necessitats, de motius de sofriment. Si fos així, en el cas que aconseguíssim estar en pau, aquest moment acabaria aviat i cauríem inevitablement en el desconsol. La pau que sorgeix de la fe és, però, un do: és la gràcia d'experimentar que Déu ens estima i que és sempre al nostre costat, no ens deixa sols ni un moment de la nostra vida. I això, com afirma l'Apòstol, genera la paciència, perquè sabem que també en els moments més durs i impactants, la misericòrdia i la bondat del Senyor són més grans que qualsevol cosa i res no ens separarà de les seves mans i de la comunió amb ell.

Per això l'esperança cristiana és sòlida, és per això que no decep. Mai no decep. L'esperança no decep! No està fonamentada sobre això que nosaltres podem fer o ser, i tampoc sobre allò que nosaltres podem creure. El seu fonament, és a dir, el fonament de l'esperança cristiana, és allò de què més fidel i més segur pugui estar, és a dir l'amor que Déu mateix sent per cada un de nosaltres. És fàcil dir: Déu ens estima. Tots ho diem. Però penseu una mica: cada un de nosaltres és capaç de dir «estic segur que Déu m'estima?» No és tan fàcil dir-ho. Però és cert. Aquest és un bon exercici, dir-se a un mateix: Déu m'estima. Aquesta és l'arrel de la nostra seguretat, l'arrel de l'esperança. I el Senyor ha vessat abundantment en els nostres cors l'Esperit —que és l'amor de Déu— com a artífex, com a garant, precisament perquè pugui alimentar dins nostre la fe i mantenir viva aquesta esperança. I aquesta seguretat: Déu m'estima. «També en aquest moment tan lleig?» Déu m'estima. «I a mi, que he feta aquesta cosa lletja i dolenta?» Déu m'estima. Estic segur que Déu m'estima. Estic segura que Déu m'estima. Ara comprenem per què l'apòstol Pau ens exhorta a presumir sempre de tot això. Jo presumeixo de l'amor de

Déu perquè m'estima. L'esperança que se'ns ha donat no ens separa dels altres, ni tampoc ens porta a desacreditar-los ni a marginar-los. Es tracta més aviat d'un do extraordinari del qual som cridats a fer-nos «canals», amb humilitat i senzillesa, per a tots. I llavors el nostre presumir més gran serà tenir com a Pare un Déu que no fa preferències, que no exclou ningú però que obre casa seva a tots els éssers humans, començant pels últims i els allunyats. I no us n'oblideu: l'esperança no decep.

Traduccions inicials de Josep M. Torrents per a Catalunya Religió, revisades

defuncions

MN. JOAN LLORT I BADIES, PVRE.

morí en Crist el dia 5 de febrer de 2017

El meu rector —i ho dic així perquè des que em van ordenar no n'he tingut d'altre a la meva parròquia d'origen—, fou associat definitivament al Crist el passat 5 de febrer de 2017. Naixia el 21 de gener de 1932 a Guimerà i els seus pares, Joan i Palmira, el portaven a batejar a la parròquia de Santa Maria el 29 de gener de 1932. De tres germans que eren, només ell sobrepassà l'edat de la infantesa.

L'any 1951 entrà al Seminari arxidiocesà on a partir de l'any 1960 anà rebent els diversos ministeris i ordes : tonsura (17 d'octubre de 1960), lector i ostiari (30 d'octubre de 1960) a la capella privada del bisbe auxiliar i les d'acòlit i exorcista (1 de novembre de 1960) a la Catedral. Un any després, a la capella del Seminari, completava amb el sotsdiaconat (19 de novembre de 1961) i el diaconat (17 de desembre de 1961) les ordenacions que el deixaven a punt per al presbiterat. El cardenal Benjamín de Arriba y Castro l'ordenà prevere a la parròquia de Santa Maria de Guimerà l'endemà de la festa de la Mare de Déu de la Bovera, el 9 de setembre de 1962.

El seu periple ministerial és més estable que mogut. El primer nomenament, un any només, el portà com a vicari de Mn. Joan París, a Sant Feliu de Constantí (1 d'octubre de 1962 fins al 15 d'octubre de 1963). Santa Coloma de Queralt i Santa Fe de Rauric foren la segona destinació, també com a vicari (15 d'octubre de 1963 fins al 29 de juny de 1968). Amb aquests antecedents, arribava a la Parròquia de la Immaculada Concepció de l'Espluga Calba i Sant Miquel dels Omellons com a rector, el 29 de juny de 1968.

Ara ja, i sense deixar aquestes parròquies hi afegirà altres serveis a les parròquies veïnes : Santa Maria de Fullella i Sant Joan Bta. de Vinaixa (mig any del 2005) i Santa Maria dels Omells de Na Gaia (23 de desembre de 1992 fins al 25 de juny de 2008). La última etapa, com adscrit a la mateixa parròquia de l'Espluga Calba ha durat, pràcticament, des del 29 de juny de 2008 fins al seu decés, que es produí a la residència de gent gran de Santa Coloma de Queralt, tres mesos després que una caiguda obligués a por-

tar-li per poder-ne tenir cura. Moria en aquella residència que ja coneixia de quan hi era vicari, el proppassat 5 de febrer de 2017.

Però això és només el canemàs sobre el qual s'hi ha de teixir la seva obra sacerdotal. Ha conegut un per un tots els feligresos; ha estat a l'aguait de les seves mancances i necessitats : les Gernanetes dels pobres el coneixien sobradament. Veient la duresa de la vida i les pobreses de la gent, coneixent l'aspra vida del pagès davant les inclemències del fred i les gelades, fundava amb uns quants col·laboradors la Cooperativa « *John Fil* » per a teixit de punt, gràcies a la qual, un jornal ben guanyat amb esforç i constància, ha portat a moltes cases no sols de l'Espluga Calba sinó d'altres poblacions de les Garrigues, una gran millora econòmica. En fou el president des del 25 de març de 1969 fins al 31 de desembre de 2003.

L'acompanyaren una colla de reconeixements, agraint i admirant la seva obra i la seva dedicació : El 24 de juliol de 1991, l'Ajuntament de l'Espluga Calba el nomenava « *fill adoptiu* »; el 10 de maig de 1997, l'Institut Víctor Seix de Polemologia, li concedí el *Memorial Joan XXIII per la Pau*; el 2 de novembre del 2000, l'Ajuntament de Barcelona, li concedí el *Premi Jaume I d'Actuació Cívica Catalana*; el 4 d'octubre del 2002, l'Associació Josep Vidal i Llecha, li concedia el premi « *Josep Vidal i Llecha* »; el 3 de setembre del 2005, l'Ajuntament de les Borges Blanques el nomenà *Garriguenc de l'any* i el 23 d'abril de 2014, la Generalitat de Catalunya li concedí en reconeixement la *Creu de Sant Jordi*.

Tots aquests agraïments quedaren ben manifestos en els testimoniats del dia del seu enterrament, el 6 de febrer de 2017, a l'església parroquial de l'Espluga Calba, presidit per l'Arquebisbe Jaume Pujol, amb preveres i gent vinguts d'arreu. Els diversos parlaments ho deixaren ben patent. Les seves despulles, descansant amb les dels seus pares, reposen en la pau al cementiri espluguenc, vora mateix del ritme constant dels telers de la Cooperativa per ell formada, sostinguda i acompanyada. « *Escriu : Feliços els morts que des d'ara moren en el Senyor! Sí, diu l'Esperit, que reposin del seu esforç, perquè les seves obres els acompanyen.* » (Ap 14,13)

Mn. JOAN JOSEP BLADÉ I BLADÉ, PVRE.

morí en Crist el 24 de febrer de 2017

Mn. Joan Josep Bladé i Bladé, nasqué a Rasquera, població de la Ribera d'Ebre, a la veïna diòcesi de Tortosa el 23 de juny de 1940. Allí, a la parròquia de Sant Joan Baptista fou batejat; la confirmació, en canvi, la rebé a Reus, a la prioral de Sant Pere.

El dia 1 de gener de 1961 s'incardinava a Barcelona on feu els seus estudis eclesiàstics com a membre de la comunitat salesiana. Es llicencià en teologia pastoral i obtingué la diplomatura en teologia espiritual i missiologia. Obtingué, igualment, unes diplomatures civils en magisteri i psicologia. En el Seminari salesià barceloní, rebé els diversos

ministeris i ordes previs al presbiterat que rebia l'11 d'abril de 1971. Això l'encarrilava ja cap a la missió.

El 1971 s'incardinava a Venezuela, treballant a l'alt Orinoco, fins que el 26 de febrer de 1990, tornat a casa, s'incardinava ja definitivament a Tarragona. Ja entre nosaltres col·laborà a la prioral de Sant Pere de Reus del 27 de novembre de 1990 fins al 6 d'octubre de 1992. Al mateix lloc continuà dos anys més com a vicari de Sant Pere i encarregat de Sant Josep Obrer (6 d'octubre de 1992 fins al 15 d'octubre de 1994). En aquest temps fou escollit com a membre del Consell presbiteral (1 de desembre de 1993). Continuà a Sant Josep Obrer com a rector del 15 de setembre de 1994 fins al 28 de setembre del 2004.

Els últims serveis els donà d'una part com a capellà del Col·legi de Nostra Senyora de la Consolació de Reus (19 de setembre de 2006 fins a 29 de setembre de 2009) i a la Parròquia de Sant Vicenç de Castellvell del Camp (3 de juliol de 2007 fins a 21 de juny de 2016). Fins al seu traspàs, que s'esdevingué el 24 de febrer de 2017, fou el capellà de la comunitat de religioses de la Consolació entre la ciutat de Reus i Castellvell.

Amb salut fràgil, segur que havia rebut múltiples consells dits amb bona voluntat com els de Pau a Timoteu: « *No beguis més tan sols aigua, pren una mica de vi. Això et farà bé a l'estómac i t'ajudarà en les teves freqüents indisposicions.* » (1Tm 5,23) Que ara, deixades enrere les fragilitats corporals, descansi en la pau dels bons servidors!

